

ske. Der er den store tyske Linie, Hamborg — Amerika Linien; der er den franske Linie og den engelske Linie; disse Værfter have Lov at fortsætte og udvide deres Virksomhed, de faa blot den Fordel, at de faa traadløs Telegraf, samt, hvis det tiltrænges, Forbedring af Fyrene; de faa endvidere den Fordel at arbejde med en Frihavn, medens de nu arbejde med en Toldhavn. Der er ikke Tale om at lægge en død Haand paa den nuværende gamle Havn, den vedbliver at bestaa. Der er ikke Tale om anden begunstiget Konkurrence fra Koncessionshaverne end med Hensyn til de Opgaver, hvis Løsning disse helst vare fri for at paatage sig, idet de helst saa, at det offentlige overtog dem; her er da en Konkurrence overfor dem paa disse Omraader udelukket.

Dernæst spurgte det ærede Medlem — og det var vel det væsentligste Punkt, paa hvilket der var større Realitet i hans Indvendinger —: Hvorfor gaar den danske Stat ikke med til dette Foretagende, hvorfor lader man det ikke være det offentlige Sag, det er jo dog ellers det offentlige, som i det hele taget anlægger Havne? Ja, hvorfor er det i Regelen det offentlige Sag at anlægge Havne? Fordi Havnene ellers ikke vilde blive anlagte, idet Anlæg af Havne i Regelen er et Foretagende, som først efter en Aarrækkes Forløb betaler sig, og som nærmest betaler sig ad indirekte Vej. Det ærede Medlem var saa vis paa — hvilket ogsaa er ganske sandt —, at der er intet, som disse Folk, som Etatsraad Andersen ønsker mere, end at det offentlige paatog sig det; men det offentlige har jo, som jeg før udtalte, næsten ligget ganske stille; kun ikke den danske Stat. Hvad er det, der har paahvilet den danske Stat overfor denne Sag? Det har været at foretage Opmaalning af Vandene, saaledes at man kan faa tilfredsstillende Søkort, samt det, der nu bliver Tale om, at bygge et Fyr paa Hams Bluff. Staten har ikke forsømt sine Opgaver, men Havnen — og det er den offentlige Institution, som det naturligt kunde komme til at ligge under — har ganske vist vist Forsømmelighed. Vi have i 10 Aar staaet overfor Udsigten til Fuldendelsen af Panama-Kanalen, som vil faa stor Betydning for St. Thomas. Hvad er der saa gjort i disse 10 Aar fra Havnens Side, som virkelig havde Grund til at tage Opgaven op? Den har efter at have faaet en Statsgaranti for et Laan paa $\frac{1}{2}$ Mill. Frcs. i Fjor paabegyndt Op- mudring af en ringe Del af Havnen. Der-

med kan der sættes Punktum for, hvad det offentlige har gjort derovre.

Saa sigte det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer: Der skal og bør ogsaa af Hensyn til Danmark gøres noget her, men det er Staten, der skal paatage sig denne Opgave. Skulde imidlertid Staten tage denne Sag op, vilde det være det samme som at komme helt bort fra det Grundlag, vi have staaet paa siden 1902, nemlig at Øerne nogenlunde skulle saa vidt mulig klare sig selv; for Danmark skal der kun være den Fordel, som det for danske Virksomheder kan være, at vi have Øerne. Nu at gøre denne Sags Løsning til en Statsopgave tror jeg derfor er udelukket. Derimod ved det ærede Medlem paa Forhaand, at jeg er ganske enig med ham i, at det er det ønskeligste, om Staten vilde sige: Her ligger rimeligvis en god Forretning; vi ønske ikke blot at have Del i denne Forretning, men ogsaa at have vor Haand alvorligt med i, hvordan den ledes, og vi tage derfor vor Del af Aktierne. (*Zahle*: Vi indskyde Territorium og Chancer). Nej, det kan vel ikke være Meningen, Staten ejer jo ikke det paagældende Territorium.

Første Viceformand (*J. C. Christensen*): Det ærede Medlem behøver ikke at tage Hensyn til Afbyrdelser.

Hammerich: Jeg er overbevist om, at det vil være den i alle Henseender bedste Løsning af Spørgsmaalet. Kunde man blive enig om det, vilde sikkert ogsaa Koncessionssøgerne hilse det med Glæde, og vi vilde utvivlsomt derved faa Sagen ind i det bedste Spor. I saa Fald vilde det vedblivende være de private Forretningsmænd og ikke Staten, der ledede Opgavens Løsning, kun reguleret af og til Fordel ogsaa for Staten. Jeg antager, at man dog da tillige vilde lægge an paa, at der foruden dansk Kapital ogsaa blev knyttet adskillig fremmed Kapital dertil, som man maa ønske interesseret i og for dette Foretagende. For saa vidt ere vi enige, der er blot den Forskel paa det ærede Medlem og mig, at jeg mener, at Opgaven, hvis Staten ikke vil tage nogen Del i at løse den, derfor ikke maa blive staaende uløst, og det vil blive Tilfældet, hvis man ikke sørger for, at denne Sag ikke faar Lov til at løbe ud i Sandet.

Finansministeren (*N. Neergaard*): Jeg takker for den uforbeholdne Tilslutning, som Forslaget har fundet fra nogle Sider i Salen, fra Flertallets ærede Ord-